

РЕШЕНИЕ

№ 2079

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело
№ 20231110152000 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.342, ал.2 ТЗ, вр.чл.345, ал.1 и 2 ТЗ, вр.чл.79 ЗЗД и чл.92, ал.1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба, уточнена с молби с вх.№ 266727/27.09.2023 г. и с вх.№ 333332/21.11.2023 г. от ***** против В. Д. А., с която са предявени обективно съединени осъдителни иски, както следва: за сумата от **5 600,00 лева**, представляваща неустойка по договор за финансов лизинг от 18.11.2016 г., начислена на основание чл.33.3 от ОУ; сумата от **68,03 лева**, представляваща договорна наказателна лихва за забава към дата 07.12.2020 г. на основание чл.5.5 от ОУ; сумата от 29,34 лева, представляваща направени разходи по предупреждения за забавени плащания на основание чл.12.6) от Тарифата към ОУ; сумата от **6 988,52 лева**, представляваща разсрочени частични плащания на премии по застраховка „Каско“ на основание чл.4.4 от ОУ, за периода от 11.11.2020 г. до 15.08.2022 г.; сумата от **729,06 лева**, представляваща разсрочени частични плащания на премии по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на основание чл.4.4 от ОУ, за периода от 02.02.2021 г. до 15.08.2022 г.; сумата от **245,42 лева**, представляваща данък МПС по чл.52 ЗМДТ за 2021 г. на основание чл.3.4 от ОУ; сумата от **245,42 лева**, представляваща данък МПС по чл.52 ЗМДТ за 2022 г. на основание чл.3.4 от ОУ и сумата от **1 237,20 лева**, представляваща заплатен хонорар на фирма ***** на основание чл.14.1 от ОУ. Претендира се законна лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 20.09.2023 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 18.11.2016 г. между ищцовото дружество и ***** бил сключен договор за финансов лизинг № 14737 с предмет МПС „AUDI A7“, рама № WAUZZZ4G0CN013215, за срок от 48 месеца. Поддържа, че ответникът поел солидарна отговорност заедно с лизингополучателя по договора. Твърди се още, че в изпълнение на сключения договор, ищецът закупил гореописания автомобил, който предал на лизингополучателя с приемо-предавателен протокол от 18.11.2016 г., подписан без забележки. Поддържа се, че договорът за лизинг бил развален на 12.04.2022 г. поради не плащане на дължимите лизингови вноски от страна на лизингополучателя, като след прекратяването му, ответникът не изпълнил задължението да върне автомобила на адреса на лизингодателя – настоящ ищец. С оглед предходното ищецът възложил на трето за спора дружество издирването на автомобила срещу заплащане. Твърди, че автомобилът бил установен и предаден на дружеството-ищец, но останали неплатени суми по процесния договор за неустойка, наказателна лихва, разходи по издирване на автомобила, вноски по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“, както и данък по ЗМДТ. По изложените в исковата молба доводи и съображения ищецът обуславя правния си интерес от предявените искове, като моли за тяхното уважаване. Претендира и направените по производството разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал, в който изразява становище за неоснователност на предявените искове. Излагат се доводи за нищожност на клаузата на чл.19 от ОУ на ищеца предвиждаща, че изтичането на срока на договора не води до неговото прекратяване, когато са налице неизпълнени задължение на клиента. Поддържа се, че с изтичане на срока за който е бил сключен, договорът за лизинг не се е трансформирал в безсрочен, а е прекратен по право. С оглед предходното, претенциите на ищеца за заплащане на премии по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“ за периода след изтичане на договора /18.11.2020 г./, са неоснователни. Сочи се, че по делото не са представени доказателства, от които да се установява, че изпратената от ищеца покана за доброволно изпълнение е редовно връчена, поради което и по изложените от ищеца аргументи, е възможно договорът все още да е в сила. Изразява се и становище, че по делото не са представени доказателства за заплащане на дружеството, наето да организира издирването и връщането на процесния автомобил. Излагат се доводи за липса на доказателства, че договора за лизинг е прекратен по вина на лизингополучателя, поради което претенцията за заплащане на неустойка на основание чл.33.3 от ОУ е неоснователна. В случай, че съда приеме обратното, то ответникът прави възражение за нищожност на горепосочената клауза и препращащата към нея клауза на чл.33.2 от ОУ на ищеца, поради прекомерност и противоречието ѝ с добрите нрави. По изложените в отговора доводи ответникът моли за отхвърляне на предявените искове като неоснователни и недоказани. Претендира да му бъдат присъдени и сторените по производството разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

По делото не спори и от приложения договор се установява, че на 18.11.2016 г. между ***** /настоящ ищец/ и трето за спора лице – *****, е сключен договор за финансов лизинг, въз основа на който ищецът, в качеството му на лизингодател е отдал за ползване на трето лице, в качеството му на лизингополучател, лизингова вещ - автомобил марка „Ауди А7“ /с надлежно извършена в договора индивидуализация на номерата на рама и двигател/, при условията на финансовообвързан лизинг, срещу заплащането на уговорено възнаграждение. Съгласно постигнатото между страните съгласие, стойността на процесната лизингова вещ е 28 632,35 евро, от която сумата от 5 726,47 евро е първоначална вноска, респективно сумата от 19 088,23 евро без ДДС е предвидена за заплащане по утвърден погасителен план на отделни лизингови вноски /видно от приложения по делото „план за плащания към лизингов договор“/. Видно още от последния е, че падежа на първата вносна е 15.12.2016 г., а на последната – 15.11.2020 г. Постигнато е съгласие, че общия брой на лизинговите вноски подлежащи на плащане от лизингополучателя е 48. Същите са уговорени, като месечни и всяка една от тях се формира от главница, лихва, такса за обслужване и ДДС. Изплащането им е установено да става в срок до 15-то число на месеца, за който се дължат, чрез извършването на превод по банковата сметка на дружеството – лизингодател.

Видно още от договора за лизинг е, че ответникът В. Д. А. е поел пасивна солидарна отговорност по смисъла на чл.121 ЗЗД.

Видно от приложения по делото договор № 107 за продажба на МПС и Анекс към него е, че на 10.11.2016 г. ищцовото дружество е придобило от трето за спора лице – продавач товарен автомобил „АУДИ А7“ на стойност 46 666,67 лева без ДДС. В потвърждение на факта, че задължението за заплащане на уговорената продажна цена е изпълнено от купувача е представена фактура на стойност 56 000 лева с ДДС, както и свидетелство за регистрация Част I, в което като собственик на товарния автомобил фигурира - *****, а като негов ползвател – *****.

Видно от приложения по делото приемо-предавателен протокол е, че на 18.11.2016 г., при условията на гореописания договор, лизингополучателя ***** е получил държането върху процесната лизингова вещ, без възражения.

По делото са приложени Общи условия за потребители за лизинг на ***** /наричано по-долу *****/, актуални към 01.10.2016 г., съставляващи неразделна част от съдържанието на процесния договор за финансов лизинг. Съгласно т.3.4. от същите клиентът поема всички разходи, които са свързани с експлоатацията на автомобила през целия срок на лизинговия договор – пътен данък, задължителни технически прегледи, поддръжка, техническо обслужване и др. Предвидено е, че ако *****

заплати вместо клиента разходи от подобен вид, то клиентът е длъжен да му ги възстанови в рамките на 3 дни, считано от доставянето на покана за плащане. Клаузата на т.3.5. регулира задължението на клиента за заплащане на следващите се лизингови вноски, като поставя за начален момент на възникване на този вид задължение – деня на предаване на автомобила, като съблюдава режима установен в т.5.1. от ОУ и изготвения погасителен план. Съгласно т.5.5. от ОУ при забава в плащането клиентът дължи лихва в размер на 10 % годишно плюс основния лихвен процент върху всяка просрочена сума за целия период на забавата. Според текста на т.10.3.2. с настъпването на падежа на третата поредна неплатена лизингова месечна вноска за клиента възниква задължението да представи лизинговия автомобил на ***** за провеждането на превантивна инспекция, като за тази цел клиентът следва да предаде автомобила до две седмици, считано от момента на настъпване на визириания падеж на един от упоменатите в ОУ четири възможни адреса. Предвидено е, че когато клиентът не се съобрази със задължението си за представяне на автомобила в указания срок, то по смисъла на т.10.3.3 от ОУ, или когато клиентът не може да бъде открит на последния заявен от него адрес, в полза на ***** се поражда облигационното право да локализира, иземе и транспортира лизинговия автомобил до мястото за превантивна инспекция, а за клиента се поражда допълнителното задължение да възстанови всички направени за визириания цел разходи, в т.ч. и такива свързани с наемането на специализирани в тази сфера дружества. Изискуемостта на посочения кръг от разходи е установено да възниква незабавно след тяхната направа от *****.

Според т.8.4.2. от ОУ ако клиентът е в забава за повече от 1 месечна вноска, или пък ако забавата за една вноска е по-дълга от 60 дни, то в правната сфера на ***** възниква преобразуващото право да развали договора и без да е спазена процедурата по чл. 8.4.1. и без да дава допълнителен срок за изпълнение на длъжника. В т.13 от ОУ са очертани правните последици от прекратяването на договора, като в хипотезата на разваляне на съглашението по вина на клиента, в полза на ***** е налице правото да задържи всички платени му до момента от клиента лизингови вноски и допълнителни плащания по договора, а така също нему се поражда правото да събере от клиента незаплатената сума по финансирането, включваща всички дължими към момента на прекратяването и незаплатени лизингови вноски и допълнителни плащания, които според ОУ и договора за лизинг са за сметка на клиента.

По делото е приложено в превод на български език удостоверение издадено то Полицейско управление в *****, Република Сърбия, от което се установява, че процесния автомобил, предмет на гореописания договор за лизинг е отнет и върнат на представител на ищцовото дружество на 17.08.2022 г.

Видно от приложения по делото протокол за доброволно предаване от 18.08.2022 г. е, че автомобилът е предаден на разследващ полицай при 07 Ру-СДВР във връзка с образувано досъдебно производство. С разписка от 16.09.2022 г. изетия като веществено доказателство лизингов автомобил е предаден на упълномощен представител на ищеца.

По делото е приложена фактура № 0000000719/26.068.2022 г., издадена от ищцовото дружество ***** в полза на трето за делото дружество *****, от която се установява фактурираната доставка на услуга посочена като „възстановяване на владение върху лизингов обект по договор за лизинг 14737 /автомобил Ауди А7, с посочена рама и регистрационен номер/“, както и разходи за винетен стикер и превод на документи, на обща стойност 1237,20 лева с ДДС.

По делото е приложена покана с рег.№ 769/17.02.2022 г. по описа на ***** – помощник-нотариус по заместване при *****, нотариус с район РС – София, изпратена от ищцовото дружество до лизингополучателя *****, с която последния е уведомен за дължими суми по сключения договор за лизинг, които към 16.02.2022 г. възлизат на сумата от общо 32 900,12 лева. С поканата на длъжника е предоставен срок за изпълнение – до 3 дни от получаване на поканата. В покана се съдържа и изявление, че при неизпълнение изцяло на задълженията в указания срок, то договорът за лизинг 14737 ще се смята за прекратен /развален/ поради неизпълнение на основание чл.12, предл.1-во от ОУ на ищцовото дружество. Видно от отбелязването върху поканата е, че същата е връчена на 08.04.2022 г. при условията на чл.47 ГПК.

По делото е приложена и покана за плащане от 30.08.2023 г., изпратена от ищцовото дружество до лизингополучателя, с която последния е поканен да заплати на дружеството сумата от 5600,00 лева – неустойка по чл.33.3 от Общите условия, в срок да 29.09.2023 г. По делото няма данни поканата да е връчена на адресата.

По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, заключението на която не е оспорено от страните и съдът кредитира като компетентно и обективно дадено. Видно от същото е, че след анализ на събраните по делото доказателства, както и при осъществена проверка в счетоводството водено при дружеството-ищец, вещото лице е посочило, че начислената неустойка на основание чл. 33.3 от Общите условия за лизинг е в размер на 5 600,00 лв., като съгласно План на плащанията към лизингов договор № 14737 остатъчната стойност по договора за лизинг е в размер на 2386,03 евро без ДДС, с ДДС – 2863,24 евро – левова равностойност 5600,00 лв. ($2386,03 \cdot 1,95583 = 5600,00$). В обобщен табличен вид вещото лице е посочило размера и периода на начислената договорна наказателна лихва за забава към 07.12.2020г., в общ размер на 68,03 лева. От извършената проверка в счетоводството на ***** и предоставените документи вещото лице е установило, че начислените разходи по предупреждения за забавени плащания са в размер на 29,34 лева, начислените разсрочени частични плащания на премии по застраховка Каско на основание чл. 4.4 ОУ, за периода от 11.11.2020 г. до 15.08.2022 г. са в размер на 7016,80 лв. /посочени в табличен вид в заключението по задача № 4/, задълженията по застраховка „Гражданска отговорност“ са в размер на 7016,80 лв. (3587,64 евро), начислените разсрочени частични плащания на премии по задължителна Гражданска застраховка за автомобила за процесния период са в размер на 845,08 лева, като дружеството е

заплатило към застрахователя цялата премия по задължителна застраховка Гражданска отговорност за автомобила за процесния период в размер на 845,08 лева (432,06 евро). От извършените проверки вещото лице е констатирано, че 15.02.2021г. е заплатен пътен данък МПС по чл. 52 ЗМДТ за 2021г. от дружеството в размер на 245,42 лева, на 18.02.2022г. е заплатен пътен данък МПС по чл. 52 ЗМДТ за 2022г. в размер на 245,42 леваа заплатеният хонорар на „Анализи и информация“ ООД от ***** е в размер на 1 237,20 лева, съгласно фактура №0000000719/26.08.2022 г. На последно място вещото лице е констатирано, че счетоводните вписвания на ищеца са водени редовно, в съответствие със Закона за счетоводството и счетоводните стандарти.

Други относими и допустими доказателства не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи**:

По предявените за разглеждане искове с правно основание чл.342, ал.2 ТЗ, вр.чл.345, ал.1 и 2 ТЗ, вр.чл.79 ЗЗД:

Разпоредбата на чл.342, ал.2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Разпоредбата в ал.3 предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му.

По така предявените искове в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на следните материални предпоставки: че между страните е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на валидно сключен договор за финансов лизинг, чиито предмет е индивидуализирания в исковата молба лизингов обект, по който ответникът е приел да бъде солидарен длъжник, наред с главния такъв; че е изпълнил задълженията си да придобие вещта от продавача, съответно я е предал във фактическата власт на лизингополучателя за свободно ползване в рамките на уговорения срок, като за последния е възникнало задължение за плащане; размера на задълженията по процесния договор.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника бе да установи погасяване на задължението си.

Договорът за лизинг е абсолютна търговска сделка по смисъла на чл.286, ал.2 ТЗ, вр. с [чл.1, ал.1, т.15 ТЗ](#). За валидността и изпълнението ѝ намират приложение общите правила за търговските сделки, установени в нормата на [чл.286 ТЗ](#) и сл., както и специалните правила за договора за лизинг, регламентирани в нормата на [чл. 342 ТЗ](#) и сл. На основание [чл.288 ТЗ](#) за неуредените случаи намира приложение ЗЗД, а по силата на изрично препращане съответно приложение намират конкретно посочените норми относно договора за наем, установени в [чл.228 ЗЗД](#) и сл. Чрез договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу

възнаграждение. Тази легална дефиниция позволява да се изведат следните специфики: че при финансовия лизинг участват най-малко три лица - лизингодател, лизингополучател и трето лице, което е доставчик на обекта за лизинг; че между трите правни субекта се сключват два договора, първият е за продажба между лизингодателя и третото лице-доставчик, а вторият е за лизинг между купувача по продажбата /лизингодателят/ и лизингополучателя. По силата на този втори договор лизингодателят предоставя на лизингополучателя за възмездно ползване обекта на финансов лизинг. Особеността при финансовия лизинг е, че общата стойност на лизинговите вноски, дължими от лизингополучателя, се изчислява така, че да покрива цената, по която лизинговата компания е придобила вещта, нейните разноси, а също така и печалбата ѝ, т.е. налице е правен резултат като при усвоен кредит, чието погасяване става чрез лизинговите вноски. За разлика от оперативния лизинг, финансовият лизинг съчетава мандатния елемент - поръчката на лизингополучателя с финансово-кредитния елемент - придобиването на вещта от лизингодателя с негови средства и последващото ѝ изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползването - лизингови вноски. По своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя.

Настоящият съд приема, че от приложения по делото договор за лизинг безспорно се установява наличието на облигационна връзка между дружеството-ищец и лизингополучателя, поради което същите са обвързани от правните последици – придобиване от трето лице и предоставяне на актива от лизингодателя на лизингополучателя за ползването му в рамките на определен период от време, срещу заплащане на договорена цена под формата на лизингови вноски. Налице е облигационна обвързаност и по отношение на солидарния длъжник – настоящ ответник, който не е оспорил автентичността на положения в договора подпис по реда на чл.193 ГПК. С оглед предходното следва да се приеме, че ответникът е изразил договорна воля за обезпечаване изпълнението на поетите от лизингополучателя ***** задължения по процесния договор за финансов лизинг.

В конкретния случай, между страните се спори относно датата и основанието за прекратяване на договора за финансов лизинг, а от там и относно дължимостта на претендираните по производството суми.

Видно от договора за финансов лизинг е, че страните са постигнали съгласие, че общия брой лизингови вноски са 48, като от приложения по делото план за плащания, съставляващ неразделна част от договора за лизинг е очертана продължителността на лизинговия период, а именно – 15.12.2016 г. до 15.11.2020 г. С оглед предходното следва да се приеме, че договорът е сключен за определен период, който е 48 месеца /4 години/ и е изтекъл на 18.11.2020 г.

Действително клаузата на т.4.1. от ОУ, намираща приложение към процесния

договор за финансов лизинг предвижда, че в качеството му на собственик на автомобила, дружеството-ищец има право да го застрахова в собствена полза, като всяка сключена от ***** имуществена застраховка на автомобила изпълнява в отношенията между ***** и клиента функцията на гаранция в отношенията между за изпълнението на задълженията на клиента по лизинговия договор на това основание всички разходи по застраховката и свързаните с това допълнителни плащания са за сметка на клиента. Правилото на т.3.4. пък повелява, че клиентът поема всички разходи, които са свързани с експлоатацията на автомобила *през целия срок на лизинговия договор* – пътен данък, задължителни технически прегледи, поддръжка, техническо обслужване и др.

В случая, видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза е, че плащанията от страна на ищеца за застрахователни премии и данък МПС по чл.52 ЗМДТ са за 2021 г. и 2022 г., т.е. след датата на прекратяване на договора. Следва да се има предвид, че след като договорът е прекратен, ищецът не може да претендира, че ответникът му дължи платените застрахователни премии и данък МПС на договорно основание. Извършените от ищцовото дружество, в качеството му на собственик на автомобила, действия във връзка с поддръжане на вещта след прекратяване на договора за лизинг, не следва да бъдат възлагани в тежест на ответника. От момента на прекратяване на договора за лизинг ищцовото дружество губи правата си произтичащи от лизинговото правоотношение, в това число и да получи възстановяване на заплатените от него застрахователни премии и данък МПС съгласно ЗМДТ.

По гореизложените съображения настоящият съд намира за неоснователна и претенцията на ищеца за заплащане на сумата от 29,34 лева, представляваща разходи по предупреждения за забавени плащания на основание т.12б от Тарифата към ОУ. По делото няма доказателства за реално направени такива разноси в срока на действие на договора. Представената покана за плащане от 30.08.2023 г. не обосновава извод, че същата реално е изпратена, тъй като липсват доказателства в тази насока.

Друг въведен от ищеца разход, за чието присъждане се настоява с ИМ е този свързан с локализиране местонахождението на лизинговия обект, доколкото тази дейност била възложена на специализирано дружество, в чиято полза било заплатено възнаграждение в размер на 1237,20 лева. Действително, съгласно разпоредбата на т.10.3.2. с настъпването на падежа на третата поредна неплатена лизингова месечна вноска за клиента възниква задължението да представи лизинговия автомобил на ***** за провеждането на превантивна инспекция, като за тази цел клиентът следва да предаде автомобила до две седмици, считано от момента на настъпване на визирания падеж на един от упоменатите в ОУ четири възможни адреса. В случай, че клиентът не се съобрази със задължението си за представяне на автомобила в указания срок, то съгласно т. 10.3.3 от ОУ, или когато клиентът не може да бъде открит на последния заявен от него адрес, в полза на ***** се поражда облигационното право

да локализира, из земе и транспортира лизинговия автомобил до мястото за превантивна инспекция, а за клиента се поражда допълнителното задължение да възстанови всички направени за визираната цел разходи, в т.ч. и такива свързани с наемането на специализирани в тази сфера дружества. В конкретния случай по делото няма данни относно датата на преустановяване изпълнението на задължението за заплащане на лизингови вноски от страна на лизингополучателя, обуславящо право на ищеца да пристъпи към ползването на специализирани услуги, посредством които да издири предоставения на лизинг автомобил. Ето защо, настоящият съд приема, че за ищеца не са били налице предпоставките на т.10.3.3 от ОУ, обуславящи отговорността на солидарния длъжник за репарирание на направените разноски.

С оглед предходното настоящият съд намира за неоснователна претенцията на ищеца за сумата от 68,03 лева, представляваща договорна наказателна лихва на основание чл.5.5 от Общите условия за лизинг. Това е така, тъй като за да възникне това вземане, ищецът следваше да докаже наличието на главен дълг и изпадане на ответника в забава. В исковата молба ищецът бланкетно се позовава на горепосочената разпоредба от Общите условия, но без да проведе пълно и главно доказване в тази насока.

По иска с правно основание чл.92, ал.1 ЗЗД:

По така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че между страните е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на валидно сключен договор за лизинг; наличие на неустойечно съглашение за ангажиране отговорността на ответника при предсрочно прекратяване на процесния договор по негова вина; настъпване на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника, както и конкретния размер на неустойечното вземане.

В случая, в хода на процеса ищецът не доказва, че договорът е развален поради неизпълнение от страна на лизингополучателя. Следва да се отбележи, че в исковата молба ищецът се позовава на разпоредби от приложимите към процесния договор ОУ, но без да излага каквито и да било конкретни твърдения относно неизпълнението на договора от страна на лизингополучателя, съответно ангажиране отговорността на ответника, в качеството му на солидарен длъжник, за заплащане на неустойка. Както бе посочено и по-горе, процесния договор е прекратен с изтичане на срока, за който е сключен.

С оглед предходното, при липса на пълно и главно доказване на предпоставките на горепосочената правна норма, претенцията на ищеца за сумата от 5600,00 лева, представляваща неустойка на основание чл.33.3 от ОУ, следва да бъде отхвърлена. Това е така, тъй като съдебното решение не може да почива на предположения.

По разноските:

На основание чл.78, ал.3 ГПК право на разноски има ответникът. Видно от приложения по делото списък на разноските по чл.80 ГПК е, че ответникът претендира

и е направил единствено разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1800,00 лева. Видно от договора за правна защита и съдействие е, че възнаграждението е заплатено по банков път, за което по делото е представено платежно нареждане.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ***** , ***** , със седалище и адрес на управление: ***** срещу В. Д. А., ЕГН ***** , искиове с правно основание чл.342, ал.2 ТЗ, вр.чл.345, ал.1 и 2 ТЗ, вр.чл.79 ЗЗД и чл.92, ал.1 ЗЗД за заплащане в качеството му на солидарен длъжник сумите, както следва: сумата от **5 600,00 лева**, представляваща неустойка по договор за финансов лизинг от 18.11.2016 г., начислена на основание чл.33.3 от ОУ; сумата от **68,03 лева**, представляваща договорна наказателна лихва за забава към дата 07.12.2020 г. на основание чл.5.5 от ОУ; сумата от **29,34 лева**, представляваща направени разходи по предупреждения за забавени плащания на основание чл.12б от Тарифата към ОУ; сумата от **6 988,52 лева**, представляваща разсрочени частични плащания на премии по застраховка „Каско“ на основание чл.4.4 от ОУ, за периода от 11.11.2020 г. до 15.08.2022 г.; сумата от **729,06 лева**, представляваща разсрочени частични плащания на премии по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на основание чл.4.4 от ОУ, за периода от 02.02.2021 г. до 15.08.2022 г.; сумата от **245,42 лева**, представляваща данък МПС по чл.52 ЗМДТ за 2021 г. на основание чл.3.4 от ОУ; сумата от **245,42 лева**, представляваща данък МПС по чл.52 ЗМДТ за 2022 г. на основание чл.3.4 от ОУ и сумата от **1 237,20 лева**, представляваща заплатен хонорар на фирма ***** на основание чл.14.1 от ОУ, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 20.09.2023 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК ***** , ***** , със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на В. Д. А., ЕГН ***** сумата от **1800,00 лева**, представляваща направени по производството разноси.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____